

Väistämätön minäkeskeisyys

Sattumoisin ilmeni, että ystäväni E. kammoksuu kalaa lautasellaan.

Hullu! olisin sanonut, ellen olisi onnistunut *hillittämään itteni*: onhan näitä, asioita maailmassa, joille voi vain pudistella päätä ja antaa periksi: en tajua. Useimmista näkemyseroista ei edes seuraakaan mitään järjestyttävää. Eipä vain toisaalta minun takiani tule tungosta esimerkiksi painisaleille tai osteribaareihin.

Mutta syntyy myös mittavia riitoja.

Vieraaseen näkökulmaan asettuminen on kaunis ajatus, elävässä elämässä silti monta kertaa mahdollton. Vaikka voikin kuvitelmissaan edetä pitkälle, rakenteeltaan ihminen on minäkeskeinen olento, kurkistelee maailmaa ikkunastaan kykenemättä koskaan kokonaan astumaan sen ulkopuolelle. Voimme yrittää uskoa, ymmärtää ja hyväksyä; sydänjuuria myöten eläytyä voimme vain sellaiseen, jollaista olemme kokeneet.

Ja siinä onkin se hyvä uutinen: jokainen tietää, millaista on pelätä, ärtyä, surra tai iloita ja osaa tunnistaa nämä toisen kasvoissa.

Perustunteisiin eläytymisen yhteinen taito on välttämätön apu, kun ollaan isommissa asioissa kuin ruoka- tai harrastemielityksissä. Silloin, kun hyvästäkin väittelystä huolimatta moniarvoisuudessa luoviminen on muuttua ylivoimaiseksi ja panna sääntäilemään päättömästä ratkaisusta toiseen.

Siksi ihmisen on elämässään kypsyttävä tuntemaan, kestävä ja huoltamaan itseään ja inhimillisiin perustunteisiin sisältyviä tarpeitaan. Eli suhtautumaan aikuismaisesti itseensä olentona, joka hän on.

Tunteita tulee, selvä se, yhtä lailla ihminen hengittää ja liikkuu. Mutta ennen kuin muuttuu niin epävarmaksi, että halventaa tai jopa väkivalloin pakottaa, hänen on pantava itsensä ja ihmisyytensä universumissa oikeaan paikkaan.

Se paikka ei koskaan ole kaiken ylä- tai ulkopuolella vaan aina seassa ja keskellä. Subjektiivisuutensa, tunteellisuutensa, herkkyytensä ja sisäisen dynaamisuutensa ansiosta ihminen on isoisakin muutoksissa nokkela ja hyvä toimija, mutta samoista syistä häilyvä, korruption taipuvainen ja epäluotettava tuomari.

Sellainen olento ei saa viime kädessä luottaa omiin impulsseihinsa. Minkään ideologian sijaan hänen on väsymättä haettava elämisen ja olemisen suuntaa ympäriltään. Koko ajan luonnon tilasta ja toisen tuntevan olennon kasvoista tarkasteltava: mitä teostani seuraa?

Ihmisen on otettava minäkeskeinen luontonsa tosissaan. Kiinnostuneena ja kunnioittaen, epäillen ja kasvattaen. Ei erityisaseman takia, ei moraalin takia, vaan koska hänellä on käsissään voimakkaita aseita.

Satu Taskinen